

Nr 222.

Av herrar Carlsson i Stockholm och Stenberg, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 3, med förslag till lag angående ändring i lagen den 11 juni 1915 (nr 219) om avbetalningsköp, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 3 föreslås bl. a. antagande av förslag till lag angående ändring i lagen den 11 juni 1915 om avbetalningsköp. Med anledning av vad som i propositionen föreslagits i fråga om avräkning mellan parterna, när sålt gods återtages, och beträffande anstånd med handräkning vid sjukdom, arbetslöshet o. d., får vi anföra följande.

Det torde vara både självklart och riktigt, att en detaljhandlare vid varje försäljningstransaktion skall äga rätt att tillgodoräkna sig på transaktionen belöpande försäljningskostnader, såsom försäljningsprovision, lokal- och annonskostnader samt transport-, biträdes- och övriga kostnader. Lokal- och annonskostnaderna ställer sig betydligt högre för återtagna varor än för den reguljära försäljningen. Visserligen har departementschefen uttalat, att principen bör vara, att alla försäljningskostnader — både fasta sådana, försäljningsprovision och mera speciella kostnader, t. ex. för annonsering — skall beaktas. Men detta borde enligt vår mening komma till uttryck på ett klarare sätt i lagtexten. Vi föreslår därför att i § 3 intages en tilläggsbestämmelse av innebörd, att försäljningskostnaderna skall avräknas vid beräkandet av godsets värde.

Som regel tillämpar avbetalningssäljare betydande anstånd med förfallna likvider, anstånd vilka oftast sträcker sig längre än vad lagförslaget förutsätter för det fall, att en köpare huvudsakligen utan egen skuld råkat i betalningssvårigheter, t. ex. vid sjukdom eller arbetslöshet. Endast i sådana fall, där köparen icke visat sig förtjänt av uppskov, brukar tvångsåtgärder vidtagas. Det skulle under dessa förutsättningar vara synnerligen obilligt mot säljaren, om köparen först skulle kunna utverka anstånd direkt hos säljaren och sedan ytterligare anstånd hos utmätningsmannen. Om förslaget icke ändras på denna punkt, torde följden därför med all sannolikhet i praktiken bliva, att varje avbetalningssäljare omedelbart efter inträffad förfallodag och utebliven likvid för säkerhets skull lämnar in ansökan om handräkning för att åtminstone få tremånadersfristen beräknad från så tidig dag som möjligt. Detta skulle leda till en alldeles onödig belastning för utmätningsmännen.

Vi föreslår därför att i lagtextens § 12 intages det förtydligandet, att om

uppskov med förfallna likvider redan lämnats av säljaren skall hänsyn tagas härtill och att anstånd i sådana fall icke får överstiga sex månader från förfalldagen. Därigenom skulle säljaren befrias från onödigt arbete med ansökningar i sådana fall, där dessa icke behövas, samt utmätningsmannen slippa taga — en i varje fall första — befattning med ett stort antal handräckningsärenden, som måhända kommer att återkallas på grund av underhandsuppgörelser redan inom tremånadersperioden. Uppenbarligen skulle även en fullständigt onödig irritationskälla mellan säljare och lojala avbetalningsköpare därigenom elimineras.

Med stöd av vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte

dels vid behandlingen av proposition nr 3, med förslag till lag angående ändring i lagen den 11 juni 1915 om avbetalningsköp, m. m., beakta de i motionen anförda synpunkterna,

dels uppdraga åt vederbörande utskott att vidtaga med anledning härav erforderliga ändringar av lagförslaget.

Stockholm den 27 januari 1953.

C. W. Carlsson.

N. Stenberg.
